

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐκπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπὶ αἰεροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαεννέα τοῦ Νοεμβρίου,
σάλος μεγάλος Βουλευτηρίου.

Διακόσα ἐβδομηντα'κι' ἄλλα ἑπτὰ συνάμα,
κουθέντα γιὰ τὸ νέον τοῦ Διαδόχου γράμμα.

Γράμμα τοῦ Κωνσταντίνου
'στὸν Δῆμον Βερολίνου.

Εὐχαριστῶ θερμότατα μὲ τὴν ψυχὴν μου ὅλην
τὴν εὐγενὴ κι' εὐδαίμονα τοῦ Γουλιέλμου πόλιν
καὶ σύμπαντα τὸν ἔξοχον τοῦ Βερολίνου Δῆμον
καὶ ὅλων του τῶν ἀγαθῶν δὲν θὰ φανῶ ἀμνήμων,
μὰ πάντα θὰ ἐργάζωμαι κι' ἐγὼ ὑπὲρ ἐκείνου,
ὥσάν νὰ εἶμαι κάτοικος κι' ἀσπὸς τοῦ Βερολίνου.

Μὲ ἄρθρα καὶ ποιήματα μοῦ 'ζάλισαν τ' αὐτιά
καὶ ὅλοι μ' ἐζωγράφιζαν μὲ τόση λεβεντιά.
Ὅλοι ἐξύμνουν τὴν αὐγὴν ἡμέρας τρισολβίου
κι' ἀπὸ τὰ δῶρα 'γέμισε ὁ κάθε ἀραμπᾶς,
χωρὶς ν' ἀκούσουν πῶς κι' ἐγὼ τοὺς ἔχω διὰ βίου,
ὥς συνειθίζει πάντοτε νὰ λέγῃ ὁ μπαμπᾶς.

Θὰ πάσχω εἰς τὰς θλίψεις του, θὰ χαίρω 'στὰς χαράς του,
καὶ θὰ ζητῶ ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Πλάστου,
καὶ πρὸς αὐτὸν θὰ στρέφεται ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μου
καὶ ὅλα μου τὰ ὄνειρα κι' ἐκάστη προευχὴ μου,
καὶ εἰς τὰς σφαίρας πάντοτε τοῦ εὐγενοῦς του κόσμου
ἡμέραν νύκτα θὰ πετῶ μετὰ τῆς γυναικὸς μου.

Ἐδῶ διὰ τοὺς γάμους μας τὸ πᾶν ἀνεσπατάθη
καὶ πάντες ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι.
Ἀσμένως ἀπεδέχθημεν τὰ δῶρα καθενὸς
κι' ἀργύρους καὶ ἀδάμαντας καὶ ψέλλια στρεπτά,
κι' ἐμεῖς διὰ τῶν γάμων μας τὸ μέγα γεγονὸς
δρὸ κάλπικα δὲν 'δώσαμε εἰς τοὺς πτωχοὺς λεπτά.

Θὰ τὸν τιμῶ ἀείποτε ὥς πρὶν τὸν ἐξετίμων,
ἐνῷ εἰς τὸν ἡμέτερον τῶν Ἀθηναίων Δῆμον,
ποῦ τώρα εἰς τοὺς γάμους μας συγκινημένος ἦτο
κι' ἐξεσβερχόθη ὁ πτωχὸς μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω,
δὲν εἶπα ἐν τοῦλάχιστον θερμὸν εὐχαριστῶ,
ἀλλ' οὔτε χάριν πρὸς αὐτὸν καμμίαν χρεωστῶ.

Καὶ ἤδη πλέον βαρυνθεὶς τὸν θόρυβον τῶν κώμων
'στοῦ Βερολίνου τὸν λαὸν διατελῶ εὐγνώμων.
Κι' ἂν δι' αὐτὴν τὴν εὐνοίαν θυμώσῃ ὁ Φιλήμων
μὲ ὅλην τὴν ἐξέχουσαν τοῦ Δήμου συντροφίαν,
ἐγὼ τὸν πρῶτον θὰ ὑμνῶ τῆς Γερμανίας Δῆμον,
διότι οὗτος μ' ἔδωσε γυναῖκα τὴν Σοφίαν.

**Βέβλος Κυανή
καὶ παντοῦ κοινή.**

Οὐαίτ' στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἡ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
δὲν ἔδωσε ἀπάντησιν ἱστοῦς Κρητικοὺς ρητὴν,
ὁ δὲ Τρικούπης ἔμαθα πῶς σκέπτεται νὰ στείλῃ
καὶ ἄλλην διακοίνωσιν τὰ μάλα δυνατὴν.

Βιλιώτης στὸν Σαλιβουρὺ.— Σεισμὸς ἀνὰ τὴν Κρήτην...
παντοῦ ἐπαναστάσεως ἀναβρασμὸς καὶ τρέλλα,
ὁ δὲ Γρυπάρης ἔχασε Παρασκευὴν καὶ Τρίτην
καὶ δέκα κάλους ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σύρε κι' ἔλα.

Ὁ Μόνσων στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας
ὁ Δεληγιάννης ἔφθασεν ἐν ταραχῇ μεγάλῃ,
μοῦ εἶπαν δὲ πῶς μελετᾷ, δοθείσης εὐκαιρίας,
μὲ τὴν Ἀντιπολίτευσιν ἵσταν Κρήτην νὰ εἰσβάλῃ.

Στὸν Μόνσων ὁ Σαλιβουρὺ.— Εἰπέτε εἰς αὐτὸν
καθὼς καὶ ἱστοῦς ἐξέχοντας τῶν ἄλλων βουλευτῶν
ὅτι συμφέρει πρὸς καιρὸν τὴν εἰσβολὴν ν' ἀφήσουν,
ἀλλέως, ὅπως σκέπτονται, τῆς πείνας θὰ φοβήσων.

Ὁ Μόνσων στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἐπῆγα καὶ τοῦ τῶπα
κι' αὐτὸς τὰς φαβορίτας του θωπεύων ἐσιώπα.

Στὸν Μόνσων ὁ Σαλιβουρὺ.— Μετὰ σπουδῆς μεγάλης
ἀμέσως ἐρωτήσετε τί σκέπτεται κι' ὁ Ράλλης.

Ὁ Μόνσων στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἐπῆγα κι' εἰς ἐκεῖνον
καὶ τὸν ἠρώτησα πολλὰ φλεγματικῶς κι' ἡρέμα,
κι' ὁ Δημητράκης φρικιῶν καὶ τὴν φωνὴν ἐντείνων
ἕνα ποτήρι μ' ἔδειξε γεμάτο ἀπὸ αἷμα.

Στὸν Μόνσων ὁ Σαλιβουρὺ.— Χωρὶς ἀναβολὴν
καὶ στὸν Λεβίδην σπεύσατε, τὸν νέον Νικολῆν.

Ὁ Μόνσων στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἐπῆγα καὶ εἰς τοῦτον
τὸν φλογερὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν Ρωμαῖον Βρούτον,
κι' ἐκεῖνος τὰποφόρια του μοῦ ἔδειξ' ἕνα ἕνα
μέσα εἰς αἷματα πηκτὰ καὶ μαύρα βουτημένα,
κι' ἐγὼ πρὸ τοῦ θεάματος τοσούτων ὡμοτήτων
ἀμέσως ἀνεχώρησα ἱλιγγιῶν καὶ φρίττων.

Τρικούπης στὸν Σαλιβουρὺ.— Νὰ πῆτε στὸν Σουλτάνο
καὶ νέαν διακοίνωσιν πῶς σκέπτομαι νὰ κάνω.

Ὁ Μόνσων στὸν Πρωθυπουργόν.— Ὑπομονὴ ὀλίγη...
τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν ἀκόμη δὲν ἐπείγει.
Ποσὺς εἰς τὰς Προστάτιδας δὲν πρέπει νὰ θαρρῇτε
καὶ ἄλλο προσπαθήσετε περισσεύμα νὰ ἔρῃτε.

Στὸν Μόνσων ὁ Πρωθυπουργός.— Περίσσευμα εὐρέθη,
ἀλλὰ μεθ' αὐτοὺς νηστικούς ἢ τοῦ πολέμου μέθῃ.

Ὁ Μόνσων στὸν Πρωθυπουργόν.— Μονάχος μὴν τὸ τρώτε,
ἀλλ' ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δότε.

Ὁ Θεοδώρης στὸν Σώλσβουρν.— Σὰς λέγω ἐν τιμῇ
πῶς ἂν δὲν δώσουν κι' εἰς ἐμᾶς ὀγγήγορα ψωμί,
θὰ στέκωνται κι' οἱ Κρητικοὶ ἐπὶ ποδὸς πολέμου
κι' ἡ Συμμαχία ἢ Τριπλὴ κι' ὅλ' αἱ φυλαὶ τοῦ Αἵμου.

Τρικούπης στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἐπέτυχε κι' ὁ Σκάρπας
καὶ τὸν ἐδέχθ' ἡ Κέρκυρα μὲ ζήτω καὶ μὲ ἄρπας,
καὶ τώρα βεβαιῶ καὶ Σὰς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήτῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ὁ Θεοδώρης στὸν Σώλσβουρν.— Βαβαί! στοὺς ὀλετήρας!..
ὁ Σκάρπας ἐθριάμβευσε εἰς τὸν Νομὸν Κερκύρας,
καὶ τώρα ποῦ οἱ δεξιοὶ θὰ γίνουν σὰν μανάρια
ταχέως θὰ εἰσβάλωμεν κι' ἐμεῖς ἱστὰ Μπουτσουνάρια.

Ὁ Μόνσων στὸν Σαλιβουρὺ.— Μεγάλῃ φασαρία...
ὁ Σέρβος πάλιν ἔμεινε εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ χρύα,
ἐγὼ δὲ ἡῶρα καθ' ὁδὸν καὶ τὸν Παπαλουκά
κι' ἀμέσως τὸν ἐρώτησα πῶς πᾶν τὰ Κρητικά,
κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε πῶς πᾶνε πρίμα ὅλα,
ἀφοῦ κι' ὁ Σκάρπας τὰ ψηλὰ ἐδόξασε φωκόλα.

Κοκκίβης στὸν Σαλιβουρὺ.— Μὴν ἀπαντᾶτε διόλου
εἰς νηστικούς πολιτευτὰς καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου.
Κι' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἀνοησίας
καὶ μόνος ἀγωνίζομαι περὶ Κυπαρισσίας,
καὶ ὁλοένα προσπαθῶ εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν
νὰ φέρω τὴν πρωτεύουσάν κοντὰ ἱστὴν παραλίαν,
καὶ δυνατὰ κι' ἀδύνατα θὰ καταβάλω μέσα,
καὶ κάθε ὥρα πιάνομαι καὶ μ' ἄλλους καὶ τὸν Φλέσσα,
κι' ἀπὸ τὴν θέτι μου μιλῶ κι' ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω,
πλὴν κατ' αὐτὰς ἐμάλλωσα καὶ μὲ τὸν Καραπάνο,
καὶ ἀνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ὅ,τι πρέπει τοῦπα
καὶ θυμωμένους τοῦσιν ὅσα δὲν σέρν' ἢ σκοῦπα.

Κοκκίβης ὁ Σαλιβουρὺ.— Ναί μὲν μᾶς συγκινεῖ
τῆς Κρήτης ὁ ἀναβρασμὸς κι' ἡ αἵματοχυσία,
ἀλλ' ἂν ὀφείλῃ δι' αὐτὴν καθένας νὰ πονῇ,
δὲν εἶναι παῖξε γέλασε καὶ ἡ Κυπαρισσία.
Διὸ καὶ καταβάλετε προσπάθειαν μεγάλην
καὶ δι' αὐτὴν ἂς ξεχασθῇ τῆς Κρήτης ἡ ἀντάρα,
ἂν δ' ἡ ἀντιπολίτευσις ἀποχωρήσῃ πάλιν
σεῖς ἀπαρτίαν κάμετε ἀμέσως μὲ ταμπάρα.

Ὁ ρήτωρ Κασικόπουλος πρὸς τὸν Σαλιβουρὺ...
Πάλιν τὴν Κρήτην κτύπημα διέσεισε βαρὺ
καὶ τὰ τυριὰ ἐχάλασαν κι' ἡ Κρητικαὶς μυζήθραις
κι' ἐγὼ πεινῶ μὲ τοὺς λοιποὺς καὶ κάνω μπουρμπου-
[λήθραις.]

Ὁ Κρίσπης στὸν Σαλιβουρὺ.— Ὁ σὶρ Τρικούπης γράφει
ὅτι τῆς Κρήτης τὸ νησί ἱστὰ αἷματα ἐβάφῃ,
κι' ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ περὶ αὐτῆς μὲ φρίκην
καὶ τοῦ Τρικούπῃ τάχιστα ζητεῖ τὴν καταδίκην.

Τὴν Κυανὴν ὁ Φασουλῆς
φέρει ἱστὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.

Στὸν Κρίσπην ὁ Σαλιβουρὺ.— Με πρώτῃν εὐκαιρίαν
στὸν Δεληγιάννη στείλετε καμπόσα μακαρόνια,
καὶ ἱσως παύσῃ μὲ αὐτὰ τὴν τόσῃν ρητορείαν,
καθὼς κι' οἱ ἄλλοι ρήτορες ὅπου νηστεύουν χρόνια.

Ὁ Κρίσπης στὸν Σαλιβουρὺ.— Τρικούπης ἐξεμάνῃ
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος νὰ πέσῃ κατὰ κράτος,
διότι, ὅπως ἔμαθα ἐκ τοῦ Φεδοστιάνη,
ἐπῆγε ἱστὴν ἀριστερὰν κι' αὐτὸς ὁ Βενιεράτος.

Στὸν Κρίσπην ὁ Σαλιβουρὺ.— Ὁ πρέσβυς τῆς Ἀνάσσης
μοῦ γράφει ὅτι θὰ γενῇ τῶν ρουσφετιῶν σύλησις,
καὶ πῶς τὸ ἔθνος θὰ σωθῇ μετὰ τῆς Κρήτης πάσης,
διότι ἱστὴν ἀριστερὰν ἐπῆγε καὶ ὁ Μίλησις.

Ὁ Μόνσων στὸν Σαλιβουρὺ.— Ὁ σὶρ Τρικούπης πάλιν
μοῦ εἶπε ὅτι σκέπτεται νὰ στείλῃ νόταν κι' ἄλλην.

Στὸν Μόνσων ὁ Σαλιβουρὺ.— Χωρὶς ἀναβολὴν
ἂς στείλῃ νότας τέσσαρας ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου,
γιατὶ ἐκρυσλόγησα ἱστὸν Λόρδων τὴν Βουλὴν
κι' εἶμαι πολὺ εὐχόλιος κι' ἔχω ἀνάγκην χάρτου.

Βιλιώτης στὸν Σαλιβουρὺ.— Εἰς τὸν Σακὴρ ἐπῆγα
καὶ γιὰ τῆς Κρήτης τὰ δεινὰ τοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα,
ἀλλὰ ἐκεῖνος ἄγριος μοῦ φώναξε «σικτιρ»...
τί νὰ σὰς πῶ, Μυλλόρδε μου... ἀγροϊκὸς χαρακτήρ!..

Οὐαίτ' στὸν Σαλιβουρὺ.— Ἐπῆγα στὸν Σουλτάνο
παράπονα ἐκ μέρους σας μέγιστα νὰ τοῦ κάνω,
ἐκεῖνος δὲ καθημένο ἀπάνω σὲ σοφὰ
δὲν ἔπαυ' ἕνα ναργίλε μὲ γλύκα νὰ ρουφᾷ.
Τοῦ εἶπα ὅ,τι ἐπρεπε μὲ πᾶσαν παρρησίαν,
ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν ἔμελε γιὰ ὅλ' αὐτὰ κουκούτσι,
καὶ μιά Χανουμ νεόφερτη ἀπὸ τὴν Κιρκασίαν
τοῦ ναργίλε τοῦ ἐπαῖξε τὰ μακρουλὰ μαρκοῦτσι.

Πρὸς τὸν Οὐαίτ' τοῦ κλαυθρὸν ὁ σὶρ Σαλιβουρὺ...
Λόρδοι κι' ἐδῶ εὐρέθησαν τὰ μάλα σοβαροὶ
κι' ἀπὸ τὴν πλέον ὕψηλὴν τῶν Ἀγγλῶν κοινωνίαν
νὰ κυνηγοῦνε τὰ παιδιὰ μ' ἐρωτικὴν μανίαν.
Καὶ τοῦτο κατατάραξε διὰ πολλὰς αἰτίας
ὅλας τὰς Λαίδας καὶ τὰς Μῖς τῆς ἀριστοκρατίας.

Οὐαίτ' ὅτον Σαλισβουρού. — Μετὰ πολλῆς χαρᾶς μαθὼν κι' ὁ ἔνδοξος Χαμίτ τὴν νέαν συμμορίαν, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μου δεκαοκτὼ φορὰς καὶ μοῦπε ὅτι σκέπτεται μὲ πρώτην εὐκαιρίαν [λη, κι' ἀπ' τὸ Χαρέμι του παιδιὰ τοὺς Λόρδους μας νὰ στεί- κι' εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος καὶ ἡ ψηλὴ του Πύλη.

Πρὸς τὸν Κριαμὴλ ὁ Σώλσβουρου. — Ἄν ὁ Σουλτάνος στείλῃ ὅτοὺς Λόρδους καὶ Μυλλόρδους μας παιδιὰ τῶν Χαρε- οἱ Ἀγγλοὶ κι' οἱ Ὀθωμανοὶ θαεῖναι πάντα φίλοι [μιῶν, καὶ ὅπου δεῖ θὰ ρίπτωμεν τὰς νότας τῶν Ρωμηῶν. Γιὰ τὰ λοιπὰ ζητήματα καθόλου δὲν μᾶς μέλει καὶ γιὰ τὴν Κρήτην εἰμφορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Κριαμὴλ πρὸς τὸν Σαλισβουρού. — Εἰς τὸν Χαμίτ τὰ εἶπα, ἐκεῖνος δὲ τοὺς ὧμους μου θωπευτικῶς ἐκτύπα, μοῦ εἶπε δὲ πῶς θὰ γενῇ ἡ χάρις σας εὐκόλως κι' ἄς ἔλθῃ πρὸς παραλαβὴν ὁ κραταιὸς σας στόλος.

Πρὸς τὸν Κριαμὴλ ὁ Σώλσβουρου. — Ἀγαπητὲ Βεζύρη, ὅτῃν Κρήτην ὁ Σακὴρ Πασσᾶς τὸν πανικὸν ἄς σπεύρῃ, καὶ ἀμνηστείαν δώσετε ὅτοὺς Κρητικὸς ψευδῇ κι' εἰς κάθε Λόρδον στείλετε κι' ἓνα γερό παιδί.

Ὁ Φασουλῆς ὅτον Σώλσβουρου. — Κι' ἐδῶ κανεῖς εὐρίσκει πολλοὺς πρὸς ἔρωτα καλοὺς καὶ καταλλήλους παῖδας, κι' ἐδῶ ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἀφράτοι νεανίσκοι, ποῦ εἶναι ὠραιότεροι ἀπὸ τὰς Μις καὶ Λαίδας. Κι' ἂν θέλετε σᾶς στέλλομεν καμπόσους καὶ ἡμεῖς ὡς ἐλαχίστην ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ τιμῆς.

Ὁ Σώλσβουρου ὅτον Φασουλῆν. — Πολλὴν τιμὴν σᾶς δι- ἂν κι' ἐδῶ πέρα στείλετε κανένα Γαννυμήδη. [δει,

Ὁ Φασουλῆς ὅτον Σώλσβουρου. — Μετὰ πολλὰς φροντίδας κατῶρθωσα ἑπτὰ ὀκτὼ νὰ εὕρω Γαννυμήδας καὶ πρὸς τοὺς Λόρδους θὰ σταλοῦν ἐν δέοντι καιρῷ... ἀλλ' ὅμως μὲ μεγάλην μου χαρὰν παρατηρῶ πῶς νὰ μιμοῦνται ἀρχισαν κι' οἱ Λόρδοι ὅτῳ Λονδίνον τὰ ἦθη τῶν Ὀθωμανῶν καθὼς καὶ τῶν Ἑλλήνων, κι' ἴσως γενῇ ὀγρήγορα ἐκ μέρους τῶν τριῶν ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλὴ τῶν Περιφερειῶν.

Ὁ Θεοδώρης ὅτον Σώλσβουρου. — Μυλλόρδε ἄ προπὸ... περὶ τῆς Κρήτης τίποτε δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ, ἐνῷ δὲ σεῖς θὰ ἔχετε μὲ Λόρδους ἱστορίας θὰ συζητήσωμεν κι' ἐμεῖς διὰ Περιφερείας. Ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις τὰ πρέποντα θὰ φάλλῃ συμφώνως πρὸς τὴν εὐρυθμον τῶν νόμων λειτουργίαν, κι' ἂν πᾶσαν περιφέρειαν ὅτον τόπον τῆς δὲν βάλῃ, εὐθὺς θὰ μεταχειρισθῇ τὴν κωλυσιεργίαν.

Ὁ Φασουλῆς ὅτον Σώλσβουρου. — Μὲ ὄρεξιν μεγάλῃν σᾶς λέγω, Ἐξοχώτατε, πῶς ὅτῃν Βουλὴν μας πάλιν θὰ γίνῃ ἀντικείμενον πολλῶν φλυαριῶν τὸ θέμα τὸ περίπυστον τῶν Περιφερειῶν, κι' οἱ μὲν θὰ θέλουν τὴν μικράν κι' ἐκεῖνοι τὴν μεγάλην, ἀλλ' ἄγνωστον τίς ἔσεται ὁ νικητὴς ὅτῃν πάλιν. Ὡς βλέπετε κατήντησε κι' εἰς τὰς ἐνταῦθα σφαίρας νὰ γίνῃ ἡ Περιφέρεια τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, καὶ ἂν δὲν ἔχουν τόσην δὰ οἱ Λόρδοι σας αἰδῶ τοιοῦτοι Λόρδοι πάμπολλοι εὐρίσκονται κι' ἐδῶ.

Τρικούνης ὅτον Σαλισβουρού. — Ἐλπίζω μετ' ὀλίγον νὰ παύσουν ν' ἀνταλλάσσονται σοφῶν ἐγγράφων ὄγκοι, οὐ μὴν διὰ τοὺς ἔρωτας τῶν Τόρων κι' Οὐίγων παραπολὺ ἐχάρησαν καὶ εἰς τὸ Μεσολόγγι.

Λεβιῶνης ὅτον Σαλισβουρού. — Ἡ τῶν Μυλλόρδων πράξις καὶ τὰς μικρὰς ἐτάραξε καὶ τὰς μεγάλας τάξεις, κι' ἐκ φρίκης ἐσηκώθησαν αἱ τρίχες καθενὸς καὶ ὁ Στεφῆκος ἔφριξε γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.

Ἡ Φασουλῆ ὅτον Σώλσβουρου. — Μὲ τὴν παιδεραστείαν βεβαίως ἡ κοιλία μας θὰ μείνῃ εἰς ἀχρηστίαν.

Ὁ Φασουλῆς ὅτον Σώλσβουρου. — Ὅτῃν νιδικήν μου κρίσιν δὲν φαίνεται ἀθέμιτος κι' ὁ ἔρως παρὰ φύσιν· πλὴν θεμιτὸς καὶ ὅτοὺς Ρωμηοὺς βεβαίως θὰ φανῇ, καὶ οὕτω, θεία χάριτι, τελειόνῃ ἡ Κριανή.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Εἰς κύκλον ὁμηγύρεως στενῶς συνδεδεμένης ἐστέφθ' ἡ κῆρυ τοῦ γνωστοῦ Δημάρχου Καρυταίνης, ἤγουν ἡ χαριτόβρυτος καὶ λιγερὴ Μαρίνα, μὲ τὸν Οἰκονομόπουλον, λεβέντην ἱατρὸν, καὶ τὸ ζευγάρι τῷ μορφῇ τὸ ὕμνησαν κλαρίνα, κι' ὅλοι ἐκεῖ δὲν ἔπαυαν νὰ πίνουν καὶ νὰ τρῶν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτῳ σπῆτί μου ἀνέδῃ, ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει, μὲ ξενοδοχεῖον Ἐσῶδη, — δὴ ὅτῳ λάδι τρεῖς ὅτῳ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή, καὶ μιὰ χίτρα δίχως ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῇ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.